

Sygn. akt IV U 530/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 kwietnia 2018 r. w S.

odwołania K. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 25 maja 2017 r. Nr (...)

w sprawie K. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 530/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 maja 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.), odmówił K. G. prawa do emerytury, gdyż nie udowodniła ona wymaganych okresów składkowych i nieskładkowych wynoszących 15 lat. Na podstawie dowodów dołączonych do wniosku organ rentowy przyjął za udowodnione 13 lat, 8 miesięcy i 15 dni okresów składkowych.

Odwołanie od tej decyzji złożyła ubezpieczona K. G. reprezentowana przez pełnomocnika- jej siostrę, W. H.. W odwołaniu wskazano na trudną sytuację życiową ubezpieczonej, która jest 71-letnią osobą chorą i samotną. Podano, iż jakieś okresy pracy zostały odrzucone, przez co staż ubezpieczeniowy K. G. wynosi 13 lat, 8 miesięcy i 15 dni. Ubezpieczona nie ma środków na utrzymanie się, powinna mieć zabezpieczony dostęp do opieki lekarskiej i niezbędne jest dla niej ubezpieczenie zdrowotne.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, powołując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji. ZUS podał, że ubezpieczona nie sprecyzowała, które z okresów zatrudnienia zostały jej niesłusznie nie zaliczone do stażu ubezpieczeniowego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczona K. G., urodzona (...), złożyła w dniu 18 maja 2017 r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniosek o emeryturę. Na podstawie dokumentów dołączonych do wniosku organ rentowy przyjął za udowodnione okresy składkowe w wymiarze 13 lat, 8 miesięcy i 15 dni. W związku z tym, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał w dniu 25 maja 2017 r. zaskarżoną decyzję, w której odmówił ubezpieczonej przyznania emerytury (decyzja k. 34 a. e.).

Analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie pozwala na stwierdzenie, że organ rentowy wydał w dniu 25 maja 2017 r. prawidłową decyzję.

Ubezpieczona w toku postępowania sądowego nie przedłożyła żadnych nowych dowodów, które wskazywałyby, że była zatrudniona w jeszcze innych okresach, niż te, które uwzględnił ZUS. Tymczasem organ rentowy poddał analizie zgromadzone w aktach emerytalnych świadectwa pracy i zsumował określone w nich okresy zatrudnienia w dokumencie zatytułowanym „karta przebiegu zatrudnienia”. Sąd stwierdza, iż organ rentowy tworząc ten dokument nie pominął żadnego okresu z tych, które wynikają z treści przedłożonych świadectw pracy. ZUS, co prawda nie uwzględnił dnia 3 lutego 1984 r. (okres zatrudnienia ubezpieczonej w (...) W.-Północ (...) w W. trwał od 15 sierpnia 1983 r. do 30 czerwca 1984 r.), jednakże, jak wynika z przedłożonego świadectwa pracy (k. 30 a. e.), K. G. posiadała tego dnia nieusprawiedliwioną nieobecność w pracy. A zatem, na podstawie znajdujących się w aktach sprawy świadectw pracy stwierdzić należy, iż staż ubezpieczeniowy K. G. jest mniejszy niż 15 lat.

Stosownie do treści art. 27 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki: w przypadku kobiet- osiągnęli wiek emerytalny co najmniej 60 lat oraz mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat.

Z kolei w art. 28 tej samej ustawy przewidziano łagodniejsze wymogi nabycia prawa do emerytury. Według treści tego przepisu, kobiety urodzone przed 1 stycznia 1949 r. są uprawnione do emerytury, jeżeli osiągnęły wiek co najmniej 60 lat oraz mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 15 lat.

O ile bezsprzecznie, K. G. spełnia przesłankę ukończenia 60. roku życia, o tyle nie posiada 15 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Dlatego też nie może uzyskać prawa do emerytury na podstawie przywołanych wyżej przepisów.

Sąd zauważa, iż ubezpieczona może złożyć, na podstawie art. 83 ust. 1 przywołanej ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wniosek do Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przyznanie prawa- tj. emerytury w drodze wyjątku. Należy jednak pamiętać, że decyzja Prezesa ZUS jest uznaniowa. Świadczenie w drodze wyjątku może, ale nie musi zostać przyznane ubezpieczonym, którzy wskutek szczególnych okoliczności nie spełniają warunków wymaganych w ustawie do uzyskania prawa do emerytury, nie mogą - ze względu na całkowitą niezdolność do pracy lub wiek - podjąć pracy lub działalności objętej ubezpieczeniem społecznym i nie mają niezbędnych środków utrzymania.

Całokształt okoliczności sprawy pozwolił zatem uznać, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa. Ubezpieczona nie udowodniła bowiem wymaganych przepisami ustawy okresów składkowych i nieskładkowych w wymiarze 15 lat.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.